

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 8 lutego 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 30 listopada 2020 r., VII AGa 2279/18,
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko R. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
o zapłatę,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania
i orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Powód P. S.A. w W. wniósł o zasądzenie od R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwoty 150.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 7 września 2016 r., na podstawie weksla własnego *in blanco* wręzonego mu w

celu zabezpieczenia roszczeń z umowy o udzielenie gwarancji ubezpieczeniowej zawartej 5 czerwca 2012 r., na podstawie której 20 kwietnia 2016 r. wystawił na rzecz beneficjenta K. w K. (dalej - Związek) gwarancję ubezpieczeniową zapłaty wadium przez R. spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w R., którą zrealizował 17 czerwca 2016 r. na wezwanie beneficjenta do zapłaty kwoty 150.000 zł; weksel, wypełniony zgodnie z deklaracją na kwotę 150.000 zł, nie został wykupiony w terminie do 6 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił powództwo nakazem zapłaty z 12 grudnia 2016 r.

Pozwany R. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. w zarzutach od nakazu zapłaty wniósł o jego uchylenie i oddalenie powództwa. Zarzucił, że powód wypełnił weksel *in blanco* niezgodnie z deklaracją wekslową. Zobowiązanie do wypłaty sumy gwarancyjnej nie powstało, wezwania do wypłaty środków nie podpisały bowiem osoby uprawnione do składania oświadczeń w imieniu beneficjenta gwarancji.

Wyrokiem z 12 lipca 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uchylił nakaz zapłaty z 12 grudnia 2016 r. w całości i oddalił powództwo.

Sąd Okręgowy ustalił, że 5 czerwca 2012 r. powód zawarł z pozwanym umowę, na mocy której zobowiązał się do udzielania gwarancji zabezpieczających roszczenia beneficjentów, których oznaczy pozwany jako zleceniodawca. Pozwany zobowiązał się zwracać powodowi kwoty wypłacone beneficjentom z tytułu udzielonej gwarancji w terminie 7 dni od dnia doręczenia mu wezwania do zapłaty. Na zabezpieczenie roszczeń z umowy zlecenia pozwany wystawił weksel własny *in blanco* z deklaracją wekslową.

20 kwietnia 2016 r. powód w wykonaniu zlecenia wystawił gwarancję ubezpieczeniową na rzecz Związku jako beneficjenta, zabezpieczającą zapłatę przez pozwanego wadium, zgodnie z wymaganiami specyfikacji istotnych warunków zamówienia w przetargu na „Wykonanie usług autobusowego transportu publicznego na linii komunikacji miejskiej nr [...]”. Roszczenie z tytułu gwarancji powstawało, gdy oferent w odpowiedzi na wezwanie nie złożył z przyczyn leżących po jego stronie wymaganych dokumentów, co wykluczało możliwość wybrania przez beneficjenta

jego oferty złożonej jako najkorzystniejsza lub też jeżeli oferta oferenta została wybrana, lecz oferent odmówił podpisania umowy o zamówienie publiczne na warunkach określonych w niej, lub też zawarcie umowy o zamówienie publiczne stało się niemożliwe z przyczyn leżących po stronie oferenta. Powód nieodwołalnie i bezwarunkowo gwarantował zapłatę na rzecz beneficjenta kwoty 150.000 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania pierwszego pisemnego wezwania do zapłaty spełniającego wymagania określone w § 3 ust. 2 umowy oraz zawierającego oświadczenie beneficjenta, że zaistniała przynajmniej jedna z okoliczności określonych w § 1 ust. 2 umowy, ze wskazaniem tej okoliczności.

Gwarancja obowiązywała od 22 kwietnia 2016 r. do 20 czerwca 2016 r. włącznie. Obowiązek zapłaty z tytułu gwarancji powstawał na wezwanie do zapłaty doręczone gwarantowi na adres korespondencyjny, spełniające wszystkie wymagania formalne. Wezwanie do zapłaty miało być podpisane przez osoby uprawnione do składania oświadczeń w imieniu beneficjenta i zawierać oznaczenie rachunku bankowego beneficjenta, na który gwarant miał przelać żądaną kwotę.

17 czerwca 2016 r. beneficjent wezwał powoda do zapłaty kwoty 150.000 zł tytułem realizacji gwarancji ubezpieczeniowej zapłaty wadium w związku z zaistnieniem okoliczności wykluczających możliwość zawarcia umowy z pozwanym, z przyczyn leżących po jego stronie. Wezwanie zostało podpisane z adnotacją „w imieniu zarządu” przez A.B. - zastępcę przewodniczącego zarządu oraz C.B. - zastępcę dyrektora ds. przewozów.

Zgodnie ze statutem Związku oświadczenia woli w jego imieniu składają dwaj członkowie zarządu lub jeden członek zarządu i osoba upoważniona przez zarząd (pełnomocnik). Uchwałą Zgromadzenia Związku z 17 listopada 2015 r. na stanowisko drugiego zastępcy przewodniczącego zarządu Związku został powołany A.B.

Według § 5 ust. 1 regulaminu organizacyjnego Biura Związku z 23 marca 2016 r., dyrektorem Biura jest przewodniczący zarządu Związku. Dyrektor zarządza Biurem przy pomocy zastępców dyrektora przez zarządzenia wewnętrzne (§ 6 ust. 1), a do kompetencji zastępców dyrektora należy w szczególności składanie oświadczeń woli, w tym podpisywanie umów według i zgodnie z zakresem posiadanych pełnomocnictw oraz podpisywanie korespondencji w zastępstwie

przewodniczącego zarządu/dyrektora Biura (§ 7 ust. 1). Zarządzeniem nr [...] przewodniczącego zarządu - dyrektora Biura Związku z 19 kwietnia 2011 r. C.B. został upoważniony do podpisywania korespondencji według ustaleń dokonanych z przewodniczącym zarządu Związku - dyrektorem Biura Związku. Zarząd Związku liczył 9 członków, w tym przewodniczącego i jego dwóch zastępców, powoływanych przez Zgromadzenie Związku (§ 30 statutu).

14 lipca 2016 r. powód wypłacił beneficjentowi gwarancji kwotę 150.000 zł, uznając, że spełnione zostały wszystkie warunki formalne tej wypłaty.

Pismami z 12 lipca 2016 r. i z 15 lipca 2016 r. pozwany poinformował powoda, że wezwanie do zapłaty wystosowane przez beneficjenta gwarancji było nieprawidłowe, gdyż pochodziło od osób niemających umocowania do jego złożenia.

Pismem z 25 lipca 2016 r., doręczonym 2 sierpnia 2016 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 150.000 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania, w związku z wypłaceniem beneficjentowi sumy gwarancyjnej, a pismem z 19 sierpnia 2016 r. powód zawiadomił pozwanego o wypełnieniu weksła, który wystawił na kwotę 150.000 zł, z terminem płatności na 6 września 2016 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego powód nie udowodnił, aby przysługiwała mu wierzytelność wekslowa dochodzona pozwem. Pozwany nie zgłosił zarzutów co do treści weksla skutecznych wobec każdego jego posiadacza, lecz podniósł skutecznie zarzuty o wypełnieniu weksla niezgodnie z porozumieniem. Ze względu na § 3 ust. 2 gwarancji, konieczną przesłanką do skutecznego zażądania przez beneficjenta wypłaty świadczenia z gwarancji było podpisanie wezwania do zapłaty przez osoby uprawnione do składania w imieniu beneficjenta oświadczeń woli, a wezwanie do zapłaty skierowane do powoda nie zostało wystosowane przez osoby uprawnione do reprezentowania beneficjenta zgodnie z § 44 ust. 1 i 2 statutu. Podpisany pod nim A.B. był wprawdzie członkiem zarządu Związku, lecz drugi z podpisanych – C.D. nie legitymował się pełnomocnictwem zarządu do reprezentowania Związku.

Skoro § 7 ust. 1 pkt 2 regulaminu stanowi, że do kompetencji zastępców dyrektora należy składanie oświadczeń woli, w tym podpisywanie umów według zasad i zgodnie z zakresem posiadanych pełnomocnictw, to zastępca dyrektora może składać oświadczenia woli jedynie wówczas, gdy posiada szczególne

pełnomocnictwo. Powód nie przedstawił takiego pełnomocnictwa do złożenia przez C.D. oświadczenia woli w postaci wezwania do zapłaty z 17 czerwca 2016 r. Uprawnienie do podpisywania korespondencji w zastępstwie przewodniczącego zarządu/dyrektora Biura pod jego nieobecność nie jest równoznaczne z prawem reprezentowania beneficjenta także w celu zrealizowania uprawnień z gwarancji. Wezwanie do zapłaty z 17 czerwca 2016 r. nie jest korespondencją w rozumieniu § 7 ust. 1 pkt 3 regulaminu, lecz oświadczeniem woli. Skoro upoważnienie C.D. nie obejmowało umocowania do składania oświadczeń woli samodzielnie lub z innymi osobami, to nie może być kwalifikowane jako pełnomocnictwo do współdziałania z członkiem zarządu przy reprezentowaniu Związku.

Niezależnie od tego, regulamin organizacyjny Biura Związku oraz zarządzenie przewodniczącego zarządu - dyrektora Biura Związku zostały podpisane tylko przez działającego samodzielnie członka zarządu E.F., co oznacza, że oświadczenia w nich zawarte nie mogą być rozpatrywane w kategorii oświadczeń woli zarządu, a są co najwyżej aktami wewnętrznymi - organizacyjnymi, niemającymi w związku z § 44 ust. 1 statutu Związku wpływu na stosunki z podmiotami trzecimi.

Skoro wezwanie do wypłaty sumy gwarancyjnej z 17 czerwca 2016 r. nie spełniało wymagań określonych w dokumencie gwarancyjnym, to powód nie był zobowiązany do wypłacenia beneficjentowi sumy gwarancyjnej i nie mógł obciążyć pozwanego obowiązkiem jej zwrotu. Zarzuty pozwanego nie dotyczą abstrakcyjnego i bezwarunkowego stosunku gwarancji łączącego powoda z beneficjentem, a niewłaściwego wykonania umowy zlecenia, która łączyła powoda z pozwanym. Wykonanie tej umowy wymagało, żeby powód zweryfikował, czy osoby działające za beneficjenta i żądające spełnienia świadczenia są upoważnione do jego reprezentowania.

Wyrokiem z 30 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego. Sąd Apelacyjny zaakceptował ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego i ocenę prawną sprawy przedstawioną przez ten Sąd.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego z 30 listopada 2020 r. powód zarzucił, że orzeczenie to zostało wydane z naruszeniem prawa procesowego, tj.: - art. 233 § 1 k.p.c. przez rażąco sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania

ocenę dowodu z zeznań świadka E.F. i uznanie, że na podstawie jednego zdania wygłoszonego przez niego nie można czynić ustaleń dotyczących umocowania, podczas gdy przepisy prawa nie znają zasady wartościowania dowodu z zeznań świadka ze względu na liczbę zdań, w których przedstawił oświadczenie wiedzy; - art. 381 k.p.c. przez pominięcie dowodów, o których dopuszczenie i przeprowadzenie powód wnosił w piśmie z 19 lutego 2020 r., podczas gdy powód wykazał, że dokumenty te doręczono mu dopiero na tym etapie postępowania.

Powód zarzucił także, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa materialnego, tj.: - art. 95 § 1 i § 2 k.c. i art. 99 § 1 i § 2 k.c. przez niedostrzeżenie, że pełnomocnictwo do czynności złożenia podpisu pod wezwaniem do zapłaty nie wymaga formy szczególnej, a zatem bez uszczerbku dla jego skuteczności może być udzielone w każdy sposób, także dorozumiany; - art. 74 § 4 k.c. przez niedostrzeżenie, że przepisów o formie zastrzeżonej do celów dowodowych nie stosuje się w stosunkach między przedsiębiorcami, a wszystkie strony spornego stosunku prawnego były i są przedsiębiorcami.

Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Pozwany wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ocenę zasadności skargi kasacyjnej trzeba zacząć od zarzutów skarżącego zgłoszonych w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.), badanie, czy w konkretnej sprawie prawo materialne zostało właściwie zastosowane jest bowiem możliwe po wykluczeniu takich uchybień procesowych, które by mogły istotnie wpłynąć na ustaloną podstawę faktyczną rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. Podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Tym samym zgłoszony przez powoda zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez wadliwą – zdaniem skarżącego – ocenę dowodu z zeznań świadka E.F. należało ocenić jako niedopuszczalny. Zarzuty kasacyjne mogą natomiast dotyczyć naruszenia takich przepisów procesowych, które Sąd drugiej instancji miał obowiązek zastosować z urzędu lub na wniosek strony, a zatem także art. 381 k.p.c., przy czym ich skuteczność zależy od stwierdzenia, że

konkretne uchybienie wystąpiło i mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Granice rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym wyznacza art. 378 § 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty naruszenia prawa procesowego; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod uwagę nieważność postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2008 r., zasada prawna, III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c.). Uzupełnienie postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji następuje jednak z uwzględnieniem zasad określonych w art. 381 k.p.c. W przepisie tym ustawodawca zezwolił sądowi drugiej instancji na pominięcie faktów, na które strona powołuje się w apelacji oraz dowodów, o przeprowadzenie których w niej wnosi, jeżeli potrzeba powołania się na te fakty i dowody ujawniła się wcześniej niż na etapie postępowania apelacyjnego. W wyroku z 28 marca 2023 r., II CSKP 424/22 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że uregulowanie z art. 381 k.p.c. jest wyrazem dążenia ustawodawcy do zrealizowania zasady koncentracji materiału procesowego w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji. Umocowanie sądu drugiej instancji do pominięcia nowych faktów i dowodów, które strona mogła powołać przed sądem pierwszej instancji, z wyjątkiem tych, których potrzeba powołania wynikała później, jest formą ingerencji w wynikające z prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) prawo do wysłuchania i z tego względu nie może być stosowane przez sąd automatycznie według swobodnego uznania. W związku z tym pominięcie w drugiej instancji nowego dowodu nie może mieć miejsca, gdy opóźnienie w jego powołaniu usprawiedliwione jest przebiegiem procesu (np. gdy strona nowy dowód powołała w drugiej instancji dlatego, że złożone przez nią w pierwszej instancji dowody uznane zostały przez sąd za niewystarczające lub dlatego, że o potrzebie powołania nowych dowodów dowiedziała się z uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji (zob. orzecznictwo przytoczone w motywach powołanego wyroku).

Jedyną sporną okolicznością w niniejszej sprawie była kwestia umocowania osób, które działając jako reprezentanci beneficjanta gwarancji wezwali powoda

o spełnienie świadczenia, którego owa gwarancja dotyczyła, Powód zgłosił wnioski o przeprowadzenie dowodów mających wykazywać umocowanie osób podpisanych pod wezwaniem do zapłaty świadczenia z gwarancji do działania za Związek, a wobec zarzutów pozwanego – podtrzymywanych i podzielonych przez Sąd Okręgowy – wystąpił do władz Związku o przedstawienie dokumentów, w świetle których możliwe byłoby ustalenie przyjętych w Związku reguł jego reprezentacji w stosunkach cywilnoprawnych. Powód wystąpił o dokumenty – co akcentuje Sąd Apelacyjny – po wydaniu orzeczenia przez Sąd Okręgowy, gdy z motywów tego orzeczenia dowiedział się, że zeznania i oświadczenia osób będących członkami zarządu Związku, zestawione z dokumentami regulującymi strukturę organizacyjną Związku i zasady jego reprezentacji, nie są dostateczne do wykazania, że osoby podpisane pod wezwaniem do zapłaty świadczenia z gwarancji były do tego upoważnione. Dokumenty, o przedstawienie których powód wystąpił do beneficjenta gwarancji zostały powodowi przedstawione w takim czasie, że o przeprowadzenie dowodu z nich wnioskował w piśmie z 19 lutego 2020 r. Ma wprowadzić rację Sąd Apelacyjny, że uchwały i zarządzenia złożone przez powoda przy piśmie z 19 lutego 2020 r. noszą daty wcześniejsze niż data wyroku Sądu Okręgowego, lecz Sąd ten nie wziął pod uwagę, że tych uchwał i zarządzeń nie wydawał powód, lecz osoba trzecia dla postępowania. Powód pozyskał wiedzę o treści tych uchwał i zarządzeń wtedy, gdy zostały mu doręczone. Przeprowadzenie dowodu z dokumentów złożonych przy piśmie z 19 lutego 2020 r. nie spowodowałoby przedłużenia postępowania w sprawie, a skoro powód uzyskał dokumenty od osoby trzeciej już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji, to nie mógł wnioskować o przeprowadzenie z nich dowodów wcześniej niż w postępowaniu apelacyjnym.

W myśl umowy łączącej strony powód przed wypłaceniem należności, której dotyczyła udzielona przez niego gwarancja zobowiązany był zweryfikować czy wezwanie do zapłaty podpisane jest przez osoby uprawnione do składania oświadczeń w imieniu beneficjenta. Wymaganie to ustalone zostało w celu wyeliminowania wątpliwości co do tego, czy z żądaniem wypłacenia gwarancji w związku ze stwierdzeniem okoliczności powodujących obowiązek spełnienia świadczenia przez zobowiązanego na rzecz beneficjenta gwarancji występuje rzeczywiście beneficjent gwarancji, czy jej zażądanie objęte jest wolą beneficjenta

i wreszcie, czy wypłacone świadczenie trafi do uprawnionego do jego uzyskania. W sprawie nie został podniesiony zarzut, że beneficjent nie miał w istocie woli zgłoszenia w stosunku do pozwanego roszczeń o zapłatę wadium w związku z tym, że „zawarcie umowy w sprawie zamówienia publicznego stało się niemożliwe z przyczyn leżących po stronie oferenta” albo że środki z gwarancji trafiły do innego podmiotu niż uprawniony. Problemem jest to, czy beneficjent skutecznie w stosunku do powoda oświadczył, że żąda wypłacenia środków z gwarancji.

Wezwanie do spełnienia świadczenia stanowi oświadczenie woli, którego celem jest wyłącznie zakomunikowanie adresatowi, że składający je powołuje się na przysługiwanie mu wierzytelności z określonego tytułu, a gdyby zobowiązanie dłużnika odpowiadające wierzytelności było bezterminowe – przekształcającym to zobowiązanie w zobowiązanie terminowe (art. 455 k.c.). Oczywiście jest, że oświadczenia woli mające taki cel i skutek mogą składać osoby fizyczne, a za osoby prawne i tzw. ułomne osoby prawne – ich organy, ale także przedstawiciele tych osób, w tym ustanowieni przez te osoby pełnomocnicy (art. 95 § 1 i § 2 k.c.). W odniesieniu do osób prawnych o złożonej strukturze organizacyjnej regułą jest, że wezwania do zapłaty świadczeń z przysługujących im wierzytelności, zwłaszcza bieżących, wynikających ze stosunków prawnych mieszczących się w zwykłym profilu działalności i stale nawiązywanych, składają osoby upoważnione przez ich organy do dokonywania tego rodzaju czynności jako pełnomocnicy. Pełnomocnictwo do dokonania czynności powinno być udzielone w szczególnej formie wtedy, gdy o ważności czynności prawnej decyduje zachowanie takiej szczególnej formy (art. 99 § 1 k.c.). Wezwanie do zapłaty nie wymaga formy szczególnej, a zatem i umocowanie do jego dokonania nie wymaga takiej formy, chyba że w konkretnym stosunku prawnym strony wprowadzą obowiązek zachowania szczególnych wymagań wezwania, w tym co do jego formy, jeżeli uważają je za konieczne do zachowania i określą skutki niezastosowania się do tych wymagań. Gdyby tak się stało, to z art. 74 § 4 k.c. nie należy wyprowadzać upoważnienia do odstąpienia od zachowania formy wezwania do zapłaty wymaganej w konkretnym stosunku przez jego strony, a wezwanie nieczyniące zadość takim wymaganiom uznać należy za nieskuteczne.

Powyższe odnosi się także do jednostronnie zobowiązującej umowy gwarancji ubezpieczeniowej, w której strony mogą określić wymagania, jakim ma odpowiadać

wezwanie kierowane przez beneficjanta do gwaranta o spełnienie objętego gwarancją świadczenia (zob. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 1993 r., III CZP 16/93, OSNC 1993, Nr 10, poz. 166, wyroki Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2005 r., III CK 155/04, z 30 listopada 2018 r., I CSK 662/17).

Z ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie wynika, że wezwanie do wypłacenia objętego gwarancją świadczenia miało mieć formę pisemną, zawierać oznaczenie rachunku bankowego beneficjenta, na który gwarant miał przelać żadaną kwotę, a podpisy na nim miały pochodzić od osób uprawnionych do składania oświadczeń w imieniu beneficjenta. Zachowanie formy pisemnej wezwania o wypłatę świadczenia z umowy gwarancji było warunkiem skuteczności tej czynności. Podpisujący pismo jako upoważnieni do składania oświadczeń w imieniu beneficjenta mieli obowiązek wykazania tego statusu z powołaniem się na statut Związku i pełnienie funkcji członka zarządu Związku lub pełnomocnika Związku. Podpisani pod wezwaniem identyfikowali się jako członek zarządu Związku (A.B.) i pełnomocnik (C.D.). Weryfikacja tego ich statusu powinna nastąpić w oparciu o środki dowodowe obrazujące strukturę organizacyjną Związku i oświadczenia jego organów o umocowaniu różnych osób do prowadzenia poszczególnych spraw Związku ale też oświadczenia składane *ad hoc*, a będące upoważnieniami do dokonania konkretnej czynności w oznaczonym czasie z uwzględnieniem obowiązującej regulacji odnoszącej się do potwierdzania czynności, także jednostronnej, dokonanej przez pełnomocnika niemającego umocowania lub przekraczającego jego zakres.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. i co do kosztów postępowania art. 108 § 2 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

A.W.

[ms]

